

at bygge paa, om den tilvejebragte Ordning? Og dér nytter det ikke noget, at man saa møder frem med Chefen for Generalstaben. Efter at man har udnævnt en politiserende Officer til Chef for Generalstaben, et Medlem af et Parti, oven i Købet da Medlem af det andet høje Ting, kan man sagtens faa Sagkundskaben til at udtale sig til Bedste for den Ordning. Men det er i den Forstand aldeles ingen sagkyndig, der har udtalt sig; men en politisk Venstremand (*Hedelund*: Det kan man ikke sige!). Det kan man med fuldkommen Sandhed sige om dette.

Det, der i Virkeligheden er Diskussion om i Dag, og som der er nogen Grund til at diskutere, er Spørgsmaalet om, hvad det er for Forslag, den højtærede Forsvarsminister har forelagt. Det, man har paastaaet fra anden Side, er, at disse Forslag indeholder Brud paa Loven, at de ødelægger Ordningen. Men overfor den Modsigelse af dette, som har fundet Sted, hører man og kan man ikke høre andet end en Gentagelse af Paastandene, aldeles intet som helst Bevis i saa Henseende.

Det ærede Medlem Hr. Holstein gjorde en Forskel paa nogle af Bevillingerne, idet han sagde, at hvis det ikke havde været en Anmærkning paa Finansloven, men et særligt Forslag til Lov, kunde han vel have tænkt sig at være med til at udsætte nogle af de store militære Anskaffelser, som nu foreslaas. Men idet han stiller sig saaledes, synes han at mene, at det øvrige i disse Forslag er bundet af Loven. Det er det, som er en Misforstaaelse, og dér tror jeg, at det ærede Medlem fæster for megen Lid til dem, der opretholder den Ordning, som han i saa høj Grad despekterer — ja Ordningen, ikke Personerne. Han fæster for megen Lid til dem. Thi naar de siger, at omtrent 4 Millioner af det, her er Tale om, er bundet i nogle Love, er det aldeles urigtigt, og der er ikke anført Skygge af Bevis, ikke en Gang Forsøg paa et Argument for, at der i Halvparten af disse Nedsættelser er noget, der gaar ud over Loven. Dette, at man undlader en Række Bevillinger, at man nedsætter en Vedligeholdelses- eller Anskaffelseskonto, er jo noget, som vor Politik kender særdeles mange Eksempler paa, uden at nogen derfor — ja maaske nogle enkelte, men uden at dette høje Ting paa nogen Maade derfor er gaaet ind for, at man derigennem vil nedbryde en Ordning.

Jeg skal nævne et lille Eksempel. I Samlingen 1899—1900, da man behandlede Finansloven for 1900—01, da Venstre altsaa var i Flertal i dette høje Ting, og da det i Finansudvalget havde Medlemmer

som N. Neergaard, J. C. Christensen, Ole Hansen, Anders Nielsen, og da ogsaa K. M. Klausen sad deri, blev der ved tredje Behandling stillet Forslag om at stryge henimod ½ Million af Bevillingerne under Orlogsværftet til Nybygninger, paa Konti, der er ganske de samme, som den højtærede Forsvarsminister denne Gang foreslaar at begrænse. Dette vakte de to konservative Medlemmer Dinesens og Jacob Scavenius' store Modstand, og de gik imod det; men hele det øvrige Flertal i Udvalget gennemførte denne Nedsættelse, en Nedsættelse, der ganske svarer til den, der er Tale om i Dag. Det var paa et Tidspunkt, hvor man endnu i Finansloven havde Bemærkninger baade fra Mindretallet og fra Flertallet, og Mindretallet siger nogle Ord, som er ganske kuriøse at læse nu. Mindretallet, Dinesen og Scavenius, skriver følgende, at de „forstaaar hverken Ministerens Stilling, naar han, tor at opnaa en Udvidelse af Søværnets Personal, og det endda uden nogen Sikkerhed for Opnaaelsen, giver Anvisning paa efter hans Mening uforsvarlige Nedsættelser paa Flaadens Vedligeholdelse“ — de forstaaar ikke denne Stilling, at Ministeren giver *Anvisning paa efter hans egen Mening uforsvarlige Nedsættelser* — „eller Flertallets Stilling, der griber Lejligheden til en Besparelse, som det neppe selv kan anse for heldig“ o. s. v.

Se, i samme Øjeblik en Minister den Gang sagde: Paa denne Konto, Orlogsværftets Udrustningskonto, Vedligeholdelseskonto og saadant, kan jeg, skønt jeg finder det uforsvarligt, foreslaa en halv Million Kroners Nedsættelse, i samme Øjeblik greb Venstre Lejligheden til at faa denne Bevilling nedsat. Nu erklærer den højtærede Minister, at han finder denne Nedsættelse fuldkommen forsvarlig, og nu griber Venstre sammen med de Konservative Lejligheden til at modsætte sig denne Besparelse. Jeg har nævnt dette, fordi de to Tilfælde med Hensyn til Arten af, hvad der foresloges, er ganske ensartede og altsaa viser, at denne Paastand om, at der i selve den højtærede Forsvarsministers Forslag maa være et Forsøg paa en Ødelæggelse af Ordningen, er grebet ud af Luften.

Saa var det ærede Medlem Hr. Pürschel jo dybt bevæget over, at man vilde standse Anskaffelsen af Rekylgeværer. Jeg skal paa ingen Maade modsige hans Reklame for det danske Rekylgevær, det kan godt være, at det teknisk er et udmærket Vaaben. Det er dog alligevel ikke trængt saa vidt frem endnu, som disse vidunderlige Egen-skaber skulde synes at kvalificere det til.